

PARAULES DE VIDA

Missioner per vocació

Així es presenta sant Pau en les seves Cartes, «cradat» per un Altre. Una crida que continua essent una prioritat absoluta per a tots els batejats, perquè cada dia seguim sensibles davant les necessitats d'un món (Rom 8,19-22) que viu entre angoixes i esperances (GS 4) i per al que tenim ben clar que Jesús i la seva manera d'entendre la vida és l'única solució.

Des que Jesús Ressuscitat envià els seus amb les conegudes paraules: «aneu a convertir tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare, i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot allò que jo us he manat», els apòstols i deixebles no han deixat «de predicar la paraula de la veritat i generar les esglésies» (St. Agustí).

Anunciar a Crist i el seu missatge salvador és un deure urgent, com diu l'apòstol: «Jo no puc gloriarme d'anunciar l'evangeli, perquè és una obligació que m'han imposat: ai de mi si no anunciés l'evangeli!» (1Cor 9,16). A més, contemplant la pròpia experiència de sant Pau, comprenem que l'activitat missionera és la reacció que s'escau com a resposta a l'amor que hem rebut de Déu i que hem d'escampar i compartir arreu del món.

I tot i que patim una greu mancança de clergat i de vocacions consagrades, com ens recorda el Papa al seu missatge del Domund, cal insistir en que el mandat de Crist d'evangelitzar a tots continua essent una prioritat perquè «la tasca de l'evangelització de tots els pobles és la missió essencial de l'Església» (EN 14).

Gràcies a Déu, aquesta dimensió missionera segueix estant molt viva entre nosaltres i, d'acord amb el projecte de Jesús, fa molts anys que els nostres missioners i missioneres s'han fet presents entre els més desfavorits de la terra. I tots compartim sensacions variades quan tenim ocasió de conèixer experiències directes d'aquells qui han decidit dedicar la pròpia vida i energies al servei de l'Evangeli i dels pobres: sentim l'admiració pel seu «heroisme» i les ganes de fer alguna cosa ben concreta, i també la indignació per les injustícies de què són objecte milions de persones arreu del món (junt a una certa vergonya de pertànyer a aquella minoria de «benestants» que encara es queixa i es lamenta de les pròpies condicions de vida).

Avui vull agrair expressament en nom de la nostra Església de Lleida la generositat personal dels germans i germanes que han fet i continuen fent de la seva vida un servei evangèlic, mitjançant el qual la presència de la nostra Diòcesi en els països de Missió s'ha anat institucionalitzant i consolidant.

La feina d'aquests homes i dones ens beneficia també aquí, construeix Església aquí, manté viu l'intercanvi de sentiments i accions evangèliques, no ens deixa perdre de vista mai la nostra dimensió missionera «ad gentes» que ells fan possible enviats per les seves Esglésies d'origen o Congregacions. Darrere l'acció dels missioners hi ha sempre presents les Esglésies particulars i també, gràcies a Déu, la generació d'un moviment continu de sensibilització i col·laboració de molts ciutadans.

Que la celebració de la Jornada Missionera Mundial ens animi a tots a prendre una consciència renovada de necessitat urgent d'anunciar l'Evangeli.

Rebeu cadascú la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

El bisbe Joan Piris presideix l'Eucaristia de la festa de la Patrona de Lleida

El bisbe de Lleida Joan Piris, va presidir el 2 d'octubre en l'Oratori de l'Acadèmia Mariana l'Eucaristia de la festa de la Patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, concelebrada pel director de l'Acadèmia Mn. Salvador Gené i altres set preveres diocesans. El col·legi Episcopal Mare de Déu de l'Acadèmia féu l'Ofrena a la Patrona amb motiu del seu 50 aniversari fundacional. El Petit Cor de la Catedral, dirigit pel mestre de capella Mn. Joaquim Mesalles va solemnitzar la Missa de la Patrona.

La Catedral acull l'Eucaristia de la festa del beat Francesc Castelló

La catedral de Lleida va acollir el vespre del diumenge 28 de setembre, l'Eucaristia de la festa del beat Francesc Castelló presidida pel bisbe Joan Piris. El Sr. bisbe en la seva homilia convidà els fidels a ser coherents en la fe, amb fets i no paraules, posant com a referent a Francesc Castelló: «...que va creure en Jesús fins a les darreres conseqüències. Ell no va amagar la seva fe, no la va tancar a la sagristia com avui molts voldrien, sinó que la va anunciar i fins i tot va demanar a les autoritats que fos respectada». Mons. Piris digué que en els moments actuals cal ser també valents per proclamar la fe i demanar respecte per les nostres creences. Tanmateix es referí a aquesta fe com un do de Déu que cal cultivar i formar: «...Francesc Castelló és també un exemple de formació en la fe i de militància activa».

En l'ofertori, membres de la Comissió Pro Canonització van presentar al Sr. bisbe un quadre amb les tres cartes originals escrites pel Beat abans d'anar al martiri i una relíquia, amb un bocinet de la seva roba. Amb aquestes ofrenes, se sumà la que feren dues besnetes de la germana del beat, Maria Castelló, present en la celebració, dipositant als peus de la pintura que lluia en un lateral del presbiteri amb la imatge del seu oncle-besavi, un ram de quinze roses blanques en nom dels quinze besnets de la germana del màrtir. La celebració va cloure amb la ve-

neració de la relíquia del Beat, que el mateix bisbe Piris va apropar fins la seva germana Maria.

Els actes, organitzats per la Comissió Pro Canonització van iniciar-se el vespre del dissabte 27 de setembre amb una Missa de Vigília a l'església de Sant Pere, oficiada per Mn. Jaume Poy, que té cura del Grup de Joves de la parròquia del Pilar, alguns dels quals van participar en la celebració que es pretén sigui tots els anys una Eucaristia marcada pel seu caràcter juvenil. El 28 de setembre, festa del Beat a les 11 del matí Mn. Josep Martí oficià l'Eucaristia en la mateixa església de Sant Pere, on convidà als fidels a estimar el Beat i a donar-lo a conèixer «...com un testimoni de Crist, jove, valent i actual». El dia de Sant Miquel, a les 11 del matí el vicepostulador de la Causa de Canonització Mn. Gerard Soler va presidir l'Eucaristia a la capella del Cementiri, en commemoració del 72 aniversari del martiri i on féu una crida als assistents a col·laborar per a fer possible que en la Jornada Mundial de la Joventut que presidirà Benet XVI l'any 2011 a Madrid, el beat Francesc sigui present. El projecte és fer una edició d'un milió d'exemplars de les seves cartes: «...per a què tots els joves participants d'arreu del món les trobin en les seves motxilles i coneguin aquest testimoni jove de Crist». Tot seguit s'efectuà una ofrena de flors a la fosa comuna on reposen les despulles del màrtir.

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats perquè no trobi tancades les portes.

El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu ungit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes.

Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis, t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

► Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor arreu de la terra. / Conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'Ell tota la terra. Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentencieu amb raó les causes dels pobles. R.

► Comença la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau.

Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb tota convicció.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense mirament per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què penseu d'això?: És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?» Jesús que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut». Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar». Jesús els respon: «Doncs, retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu».

► Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Así dice el Señor a su Ungido, a Ciro, a quien lleva de la mano: «Doblegaré ante él las naciones, desceñiré las cinturas de los reyes, abriré ante él las puertas, las batientes no se le cerrarán.

Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título, aunque no me conocías. Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí, no hay dios. Te pongo la insignia, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor, y no hay otro.»

► Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles son apariencia, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Postraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda; / decid a los pueblos: «El Señor es rey, / Él gobierna a los pueblos rectamente.» R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los tesalonicenses (1Ts 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz. Siempre damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones. Ante Dios, nuestro Padre, recordemos sin cesar la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y el aguante de vuestra esperanza en Jesucristo, nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados en Dios, que Él os ha elegido y que, cuando se proclamó el Evangelio entre vosotros, no hubo sólo palabras, sino además fuerza del Espíritu Santo y convicción profunda.

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta. Le enviaron unos discípulos, con unos partidarios de Herodes, y le dijeron: «Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad; sin que te importe nadie, porque no miras lo que la gente sea. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al César o no?» Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto.» Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta cara y esta inscripción?» Le respondieron: «Del César.» Entonces les replicó: «Pues pagadle al César lo que es del César y a Dios lo que es de Dios.»

Sant Pau predicant. Ceràmica de Vendrell, conservada a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, Barcelona

COMENTARI

Qui coneix qui?

al Déu creador i conductor de la història.

Els fariseus afirmen conèixer Jesús. Saben que diu sempre la veritat i que ensenya el camí de Déu. Però així com el desconeixement que Cir té de Déu no li impedeix de ser designat com a instrument d'Ell (després caldrà que hi respongui i dugui a terme la tasca encomanada), el coneixement que els fariseus tenen del Fill de Déu no comporta automàticament que hi creguin i el segueixin. Al contrari, els porta a unir-se per sorprendre'l i condemnar-lo. Jesús coneix el cor dels fariseus, coneix la seva dolenteria, la seva hipocresia. No s'hi baralla. *Doneu a Déu el que és de*

Déu, els convida a anar cap a Déu.

Com serà reconegut el qui coneix Déu, el qui coneix Jesús i vol seguir els seus camins? Doncs per la seva fe que el sosté i que cerca de mantenir-se viva i ferma, i mira de conèixer més i més el seu Senyor; pel seu amor traduït en obres; per la seva esperança que el fa no desesperar en els moments difícils de tota vida. I perquè quan reconeix també en el proïsme aquests dons el recorda en la pregària i en fa acció de gràcies a Déu.

Som dels qui coneixen Déu? Dels qui el fan conèixer? Ens sabem coneguts i estimats per Ell?

Olga Nicolau

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Ef 2,1-10 / SI 99/ Lc 12,13-21 ■ **dimarts**: Ef 2,12-22/ SI 84/ Lc 12,35-38 ■ **dimercres**: Ef 3,2-12 / Is 12,1-6 7 / SI 123 / Lc 12,39-48 ■ **dijous**: Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12, 49-53. Si es vol: □ St. Joan de Capestrano (MLI). Urgell: □ Dedicació de la Catedral □ **divendres**: St. Antoni M. Claret (MO): Ef 4,1-6/ SI 23/ Lc 12,54-59 ■ **dissabte**: Ef 4,7-16/ SI 121 / Lc 13,1-9. Vic i Tarragona: □ St. Bernat Calbó (MO). Girona: □ La Mare de Déu del Coll 11 (MO) ■ **diumenge** vinent, XXX durant l'any, (lit. hores: 2a setm.): Ex 22,20-26 / SI 17/ 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40.

Cir, el persa, és l'emperador que posa fi a l'exili d'Israel a Babilònia i permet que el poble torni a la terra promesa i reedifiqui el temple de Jerusalem. I Cir no coneix Déu. Ho explica el profeta Isaïes. Tanmateix Déu sí que el coneix. I el crida pel seu nom i li dóna una missió i ho fa per amor al seu poble d'Israel. I no només això, sinó que Déu fa de Cir el Seu ungit (en hebreu la mateixa paraula que traduïm per messies). La missió de Cir és retornar la llibertat al poble exiliat i... el més important, fer conèixer el Senyor d'un cap a l'altre de la terra, fer saber que Ell és l'únic Déu. Un cop conegut, es podrà oir arreu el càntic nou, la lloança

EL ROSTRE DEL DÉU AMOR

A cadascú, allò que és seu

Jesús, amb la seva conducta i amb la justificació de tot allò que feia i que podia sorprendre, aportava una singularitat en la manera d'entendre les relacions de l'home amb Déu i dels homes entre ells. La seva fama el feia fàcilment una persona objecte de comentaris; un personatge que tota la vida suscitava adhesions i aversions. Se sentia investit d'una missió, que havia anat descobrint a través de la reflexió i de la pregària, mentre intensificava la seva relació única amb el Pare.

Per això, com ja havia respost al Maligne en el desert, ensenyava que només calia adorar a Déu (Mt 4,10). I quan els fariseus li pregunten sobre si és

permès pagar tribut al Cèsar (Mt 22,15-22), no discutirà la legitimitat del fet que existeixi un tribut. Però no admetrà que la inscripció de la moneda —«fill del diví August»— enteli l'única relació vàlida de l'home envers el Pare del cel.

D'altra banda, si Jesús ja d'adolescent havia expressat que s'havia d'ocupar de les coses del Pare (cf. Lc 2,49), era superflu intentar planejar de sorprendre'l en alguna paraula comprometedora arran del tema del Cèsar.

Josep M. Soler, abat de Montserrat
(Kyrie! El rostre del Déu amor. PAM, 2006)

Decálogo para saber escuchar

1. Todo ser humano tiene necesidad de hablar. Es esencial saber escuchar. Alonso Ercilla (1533-1594): «Pido ser escuchado, que la cosa es grave y requiere atención».
2. No interrumpamos nunca a quien nos habla... Es respetarle.
3. Escucha total a quien sufre... No adelantarse para darle una solución.
4. Zenón (490-430 a.C.) ya decía: «La naturaleza nos ha dado dos orejas y una sola boca, para enseñarnos que vale más escuchar que hablar».
5. No permitamos que nadie se vaya... sin que se sienta mejor.
6. Escuchar atentamente a quien vive angustiado... es hacerle ya un bien. M. Quoist decía que: escuchar es «ayudar a vaciar el absceso»...
7. Una escucha atenta, bondadosa, comprensiva, en un momento concreto, difícil... suele recordarse y agradecerse toda la vida.
8. D. Bonhoeffer (1906-1945) teólogo y mártir alemán, decía: «El primero de los servicios que uno debe a sus hermanos de comunidad consiste en... escucharles».
9. Se dice que una persona, ante la imagen de Cristo crucificado, oraba: «Señor, escucha mis cuidados. Pero ¿cómo te digo que me escuches... si tienes los pies clavados?»
10. Sólo sabe escuchar bien... quien ha sufrido...

J. M. Alimbau

SANTORAL

19. ✠ Diumenge XXIX durant l'any. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada 1694-Roma 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova. Ntra. Sra. de la Bonanova.

20. Dilluns. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

21. Dimarts. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestínic; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. Dimecres. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, ma-

re dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Oasca.

23. Dijous. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. Divendres. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807-Fontfreda 1870), bisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martírià, mr.

25. Dissabte. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

ENVIADO AL MUNDO

Perseguidor de la Iglesia

Mosaico del ábside de la Basílica de San Pablo Extramuros, Roma

Ser judío fuera de la Tierra Santa no era nada fácil. La práctica de los diez mandamientos no era lo más frecuente en el mundo pagano, pero les merecía fama de gente honrada y trabajadora. De todos modos, la circuncisión y los mil escrúpulos en los alimentos les convertían en gente rara, que vivía aparte y se hacía sospechosa.

Muchos judíos se dejaban llevar por la corriente y prescindían de aquellas prácticas. Pero con ello perdían el contacto con la comunidad elegida y se confundían con el entorno: como cuando en Babilonia sonó la hora de volver a la Tierra prometida y prefirieron quedarse en la tierra del exilio.

Pablo entendía que eso no se podía permitir: Dios se había escogido un pueblo peculiar y ese pueblo debía mantenerse fiel hasta el fin de los tiempos. Por raras que parecieran, las prácticas de la Ley eran un signo de identidad. Quien empezara a fallar en las prácticas terminaba siendo un pagano como los demás.

Una vez, en sus viajes a Damasco y a Jerusalén, descubrió que su política identitaria estaba recibiendo un ataque frontal. Alguien, un maestro galileo idolatrado de modo sospechoso por sus discípulos, había dicho que no es el hombre para el sábado sino el sábado para el hombre y, a uno que se preocupaba por enterrar a su padre, le había dicho: «Deja que los muertos entierren a sus muertos».

Con ello no discutía una coma cualquiera de la Ley, sino dos de los Diez Mandamientos que Dios había dado a Moisés en las dos tablas de piedra.

Por eso, con la mejor buena fe, creyendo que Dios se lo pedía, entendió que había que eliminar la secta del Maestro galileo.

Jordi Sánchez-Bosch

ENTREVISTA

► ANDRÉ FOSSION

Un paradigma per a la catequesi

EI P. André Fossion, Sl., ha estat professor al Centre Internacional Lumen Vitae de Brussel·les, del qual n'ha estat també director. Ha ocupat el càrrec de president de l'Equip Europeu de Catequesi i ha publicat diverses obres, algunes d'elles traduïdes al castellà, com ara *Volver a creer* (Nacea) i *Volver a empezar* (Sal Terrae). Durant el seu pas per Catalunya, l'Institut Superior de Catequesi de l'Argentina (ISCA) el va convidar a impartir una videoconferència —des de la seu del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat—, que portava per títol *Nous paradigmes per a la catequesi*.

En què consisteix «un paradigma per a la catequesi»?

Un paradigma catequètic és una forma global de concebre i d'organitzar la catequesi per afavorir la transmissió de la fe cristiana en un context cultural concret. A partir del context cultural canviant, com és el cas avui, i d'una manera ràpida i profunda, és normal que la catequesi s'esforci, ella també, per adaptar-se a aquests canvis i adoptar algunes noves perspectives, alguns accents nous, noves maneres d'organització, amb la finalitat de fer revalorar, de manera significativa, la Bona Nova de l'Evangeli.

Quins són els reptes que se li plantegen avui a l'acció catequètica?

Avui, l'experiència mostra que hi ha quatre condicions favorables per a la transmissió de la fe a les noves generacions. És necessari el testimoniatge de les comunitats vives, la redescoberta de testimonis significatius i la proposta d'activitats interessants. A aquestes tres primeres condicions s'hi ha d'afegir una comprensió de la fe suficientment coherent que la faci plausible i desitjable enmig d'un món que ha esdevingut plural i on la fe no té rellevància per si mateixa. La catequesi que en diem d'iniciació s'esforça per establir aquests quatre camins favorables per a la transmissió de la fe.

Com s'hauria d'anunciar avui Jesucrist als homes i dones de la nostra cultura?

Crec que la tasca essencial és la d'edificar unes comunitats que siguin portadores de l'Evangeli en el seu entorn immediat, en la seva ciutat, en el seu teixit cultural. Per això, és necessari que elles es reunixin en petits grups per llegir l'Evangeli, que es comprometin en activitats diverses per construir un món més humà i que celebrin l'Eucaristia de manera significativa. Caldria també que aquestes comunitats vives donessin veritables responsabilitats als joves, a fi que ells puguin trobar un estil de vida cristià que sigui engrescador per als nostres contemporanis.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

Recés del Secretariat de Pietat Popular.—Diumenge 19 d'octubre, 6 de la tarda a la capella del Santíssim de la Catedral de Lleida, Recés organitzat pel Secretariat de Pietat Popular. A 2/4 de 8 de la tarda, Eucaristia i vespres.

Recés mensual de preveres.—Dilluns 20, a les 10.30 del matí a la Casa d'Espiritualitat de l'Acadèmia Mariana, recés mensual dels preveres de la diòcesi a càrrec d'un missioner, amb ocasió de la jornada del DOMUND.

Eucaristia del SAFOR.—Dimarts 21, 7 tarda a l'IREL, Eucaristia d'inici de curs del Seminari de professors universitaris (SAFOR).

Presentació del volum II d'Arrels Cristianes de Lleida.—Dimarts 21, 8 tarda al Paraninf de l'Acadèmia Mariana, presentació del volum II «temps de consolidació. La baixa Edat Mitjana. Segles XIII-XV» del projecte editorial *Arrels Cristianes*. Presència i significació del cristianisme en la història i la societat de Lleida.

Xerrada de la missionera Pilar Gilaberte.—Dimecres 22, 5.30 tarda a l'IREL, xerrada de la missionera comboniana Pilar Gilaberte.

Curs «La Mirada del Cinema».—Dijous 23, de 4.30 a 7.30 de la tarda a l'IREL, Curs «La Mirada del Cinema» (sensibilitat social) amb «La promesa» (Germans Dardenne), per Jordi Tarragona.

Eucaristia de Festa de Sant Antoni M. Claret.—Divendres 24, 8 tarda a la parròquia de Sant Antoni M. Claret dels pares claretians, al barri de Balàfia de Lleida, Eucaristia de la festa del titular i fundador dels Missioners del Cor de Maria i cloenda del Bicentenari del P. Claret, presidida pel bisbe de Lleida Joan Piris.

Inici del Curs d'Agents de Pastoral.—Divendres 24, 8 tarda a l'IREL, primera sessió del curs d'Agents de Pastoral a càrrec de Mn. Ramon Prat amb el tema: «L'Església en estat de missió».

Inici del Seminari «Jaume Rubió».—Dissabte 25, 9 del matí a l'IREL, inici del Seminari «Jaume Rubió» sobre doctrina social de l'Església, coordinat per Plàcid Burgués i M. Àngels Altarriba.

Seminari Espiritualitat del Carmel.—Dissabte 25, 10.30 del matí al santuari de Santa Teresina, inici del Seminari «Espiritualitat del Carmel».

Trobada dels agents de Pastoral de la parròquia de Sant Jaume.—Dissabte 25, 11 del matí a l'ermita de la Mare de Déu de Butsènit, trobada dels agents de Pastoral de la parròquia de Sant Jaume de Lleida, amb l'assistència del Sr. Bisbe.

Recés mensual a la Catedral.—Dissabte 25, de 4.15 a 6 de la tarda, a la capella del Santíssim de la Catedral, Recés mensual obert a tothom i dirigit per Mn. Daniel Turmo. Entrada per la porta lateral del carrer Almodí Vell.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

L'ermita de la Mare de Déu de Butsènit estrena campanes

El diumenge 14 de setembre, l'ermita de la Mare de Déu de Butsènit a l'Horta de Lleida, va celebrar el seu tradicional Aplec, que enguany commemorà el 70 aniversari del trasllat de la petita imatge de la Verge, des de la parròquia de Sant Llorenç a Butsènit. Per aquest motiu es féu una processó i s'inaugurà la remodelació de l'espaldanya de l'ermita, amb la incorporació de dues noves campanes, una d'elles del 1700, que han estat col·locades per la casa Carvajal d'Alcoletge, amb un sistema electrònic per als tocs. L'acte central de l'Aplec fou la Santa Missa molt concorreguda, amb ofrena de flors a la Verge, presidida per l'exrector Mn. Jordi Pardell i concelebrada per l'actual rector Mn. Daniel Turmo i per Mn. Francesc Martí. El Petit Cor Cantator de Torrefarrera solemnitzà la celebració i cantà els Goigs al finalitzar la celebració, mentre dels concelebrants i fidels pujaren al cambril a venerar la Verge. Tot seguit oferí un concert de cançó popular i religiosa.

Aplec a l'ermita de la Mare de Déu de Grenyana

El diumenge següent a l'aplec de Butsènit, el 21 de setembre tingué lloc com és costum l'Aplec a l'altra ermita de l'Horta de Lleida, la de la Mare de Déu de Grenyana, a la marge esquerra del riu Segre. A les 11 del matí se celebrà la Missa a l'ermita amb ofrena de flors a la Verge, presidida pel rector de la Unitat Pastoral de Cappont Mn. Lluís Sallán, solemnitzada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida. Al finalitzar la celebració es féu un homenatge sardanista a la Mare de Déu i es cantaren els Goigs en lloança, mentre els nombrosos fidels pujaren fins al cambril per venerar la Verge de Grenyana.

Processó de la Mare de Déu de Montoliu

El poble de Montoliu ha celebrat la festa de la seva Patrona la Mare de Déu de Montoliu, commemorada litúrgicament en la festa de la Nativitat de la Mare de Déu. Ho féu

amb la tradicional processó amb la imatge de la Patrona pels carrers del poble, seguida de la Missa major presidida pel rector Mn. Manel Mercadé i concelebrada pel rector de Llardecans Mn. Josep M. Cebrià que féu enguany l'homilia. La vigília de la festa, els infants s'aplegaren a l'església per tal de dibuixar a la Mare de Déu de Montoliu, en una iniciativa molt ben acollida. Dibuixos que tots ells van oferir amb il·lusió a la Patrona en la Missa Major.

La parròquia de Sant Martí venera la restaurada relíquia de la «Vera Creu»

El diumenge 14 de setembre, festa de l'Exaltació de la Santa Creu, la parròquia de Sant Martí de Lleida va venerar després de molts anys de no fer-ho, l'antiga relíquia de la «Vera Creu», procedent de l'església romànica. En aquesta jornada es beneí també la nova capella del Sant Crist de l'Agonia, imatge procedent de la capella de les religioses Josefines del carrer Acadèmia, que deixaren Lleida el mes de maig, després de 113 anys de presència a la diòcesi. D'acord amb la voluntat de les religioses el Sant Crist va ser traslladat a Sant Martí, per a què continuï exposat al culte i a la veneració, alhora que serà la imatge titular de la Confraria de la Casa d'Andalusia amb seu canònica en aquesta parròquia, que té previst treure-la en les processons de Setmana Santa.

Benavent de Segrià i Vilanova de Segrià acomiaden el seu rector Mn. Josep Traguany Cases

El 30 de setembre la diòcesi tornava a endolar-se per la mort d'un altre prevere lleidatà, Mn. Josep Traguany Cases, rector de Benavent de Segrià i Vilanova de Segrià. El Sr. Bisbe presidí al dia següent les exèquies en l'església de Vilanova de Segrià, on també s'havia acollit la capella ardent. Els vicaris episcopals, així com l'arxiprest Mn. Amadeu Carrera i el degà del capítol catedral Mn. Josep A. Ginestà i alhora entranysable amic personal de Mn. Traguany, així com un bon nombre de mossens de la diòcesi, concelebraren la Missa funeral.

Nombrosos feligresos i veïns de Vilanova com també de Benavent, amb els seus alcaldes, ompliren el temple per pregar i acomiadar al seu rector «de tota la vida». S'hi sumaren també les corals dels dos pobles, dirigides per Mn. Joaquim Mesalles, Mestre de Capella de la Catedral de Lleida que havia substituït darrerament a Mn. Traguany en les seves tasques parroquials.

El Sr. Bisbe en l'homilia, manifestà el seu dol i més quan recent arribat a la diòcesi, no havia pogut conèixer personalment a Mn. Traguany, però fent-se ressò del que coneixia i li havien manifestat, digué d'ell que havia estat un «capellà de poble, amic, company, conseller i proper a tothom i estimat per tothom».

Al finalitzar l'Eucaristia, el secretari general del bisbat Mn. Daniel Turmo, llegí la semblança biogràfica de Mn. Josep Traguany: Nascut a Lleida el 15 de juliol de 1931, fou ordenat sacerdot el 29 de juny de 1955 també a Lleida, on havia cursat els estudis eclesíastics. Va dedicar la seva llarga vida sacerdotal al servei de la pastoral parroquial, començant de vicari a la parròquia de Mare de Déu del Carme de Lleida i després en parròquies rurals: Montañana, Claramunt, Chiró, Tercui, La Floresta, Almatret, Maials i finalment Benavent de Segrià i Vilanova de Segrià, de les que n'ha estat rector durant 31 anys. La mort de Mn. Josep Traguany ha estat molt sentida a la Diòcesi, que ha perdut un bon capellà servidor de l'Evangelí i que estimava profundament la feligresia, a la que es donava sense reserves.

